

kommende ikke gjorde Indvending ved Sagens første Behandling mod, at der ikke nedsattes Udvalg, var det unægtelig ud fra den Forudsætning, som jeg mente, jeg havde Grund til at tro var rigtig, at det kun var to enkelte Poster, man her ønskede at ændre. Imidlertid synes det ærede Medlem fra Ringkøbing nu ganske at have taget Kommandoen i denne Sag fra den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og det undrer mig saa meget mere, som det er vitterligt, at denne Sag har været til Behandling i Reformpartiet allerede i December Maaned, og at altsaa Ministeren den Gang var klar over, hvilken Stilling Partiet indtog i denne Sag. Skønt den højtærede Minister ved Sagens første Behandling har udtalt med Hensyn til de to Punkter, som det ærede Medlem den Gang nævned — nemlig om Præsten som Formand for Menighedsraadet, og at Ordet: „kan“, hvor der er Tale om Præstebesættelse, skal ændres til: „skal“ —, at han egentlig fandt de herom bebudede Ændringsforslag temmelig overflødige, naar Hensyn toges til, hvorledes Forholdet var gaaet i den svundne Tid, i hvilken der var skabt et vist Præcedens for Fremtiden, fremkomme imidlertid disse Ændringsforslag nu i det ærede Medlems Optryk af Forslaget, men der fremkommer jo ogsaa deri andre Ændringer, som ikke — saa vidt jeg erindrer — blev bebudede ved første Behandling. Naar jeg f. Eks. ser paa Ændringen om Forholdet mellem Menighedsraadet og Kirkeinspektionen, forekommer det mig heller ikke at være ganske passende at optage den her; thi det, det ærede Medlem gør, er i Virkeligheden at tage et Forslag, som er fremkommet fra det kirkelige Udvalg, hvor det byggede paa en vis Forudsætning, og putte det her ind i Loven. I Anbefalingen for dette Forslag gaar jo det ærede Medlem meget let hen over denne Sag. Imidlertid, dette vedrører mig jo mindre. Jeg antager, den højtærede Minister vil paa tale det som ikke ganske stemmende med den Fremgangsmaade, man ellers benytter. Naar en Kommission har afgivet et Forslag, plejer man at afvente, at Regeringen tager Initiativet til at fremsætte de Tanker, som deri ere fremkomne. Det plejer ikke at være de enkelte Medlemmers Sag ved eget privat Initiativ at tage den Slags Ting op.

Men saa har den højtærede Minister — og jeg antog ogsaa, dette var i Overensstemmelse med, hvad Reformpartiet har vedtaget i December — foreslaaet, at Lo-

ven skal gælde i 3 Aar. Nu kommer imidlertid det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og siger: Nej, 6 Aar. Det bestyrker yderligere Rigtigheden af den Tanke, jeg fik ved Sagens første Behandling, at det ærede Medlem ikke længere føler, at Grundlovens Paabud om en Kirkeforfatning hænger som et Sværd over vore Hoveder. Nu foreslaar det ærede Medlem 6 Aar og siger, det er naturligt, at vi tage den sædvanlige Valgperiode. Ja, Loven har jo ganske vist været i 6 Aar, og vi have altsaa haft Menighedsraad i 6 Aar, men det er ikke sagt, at vi fremtidig skulle have dem i 6 Aar. Men 6 Aar til vedtaget her vilde ganske vist betyde, at vi endnu i en lang Række af Aar kunne komme til at gaa paa de midlertidige og højst uheldige Forhold, som vi nu have, og som kunne befri Ministeren og Fler-tallet her i Tinget for at gennemføre noget med Hensyn til Kirkeforfatningen. Men det ærede Medlem synes at have overset, at han derved ganske har kuldkastet Slutningen af de Anmærkninger, som findes i Ministeriets Forslag, thi der motiverer netop Ministeren, hvorledes det kan være forsvarligt at forlænge Loven for 3 Aar. Hele denne Argumentation falder jo rigtignok til Jorden, naar Loven skal forlænges med 6 Aar; Argumentationen er for øvrig — men det vedrører ikke den Ting — ganske uholdbar. Idet Ministeren aabenbart har tænkt sig Muligheden af, at man vilde fremsætte Forslag om, at det kirkelige Udvalg skulde vedblive at bestaa, staar der i denne Anmærkning, at man skal henlede Opmærksomheden paa, at det kirkelige Udvalg har foreslaaet, at det Kirkeraad, om hvis Oprettelse det har stillet Forslag, kun skal sammenkaldes til en ordentlig Samling hvert sjette Aar, og da det kirkelige Udvalg sluttede sin sidste Samling i Oktober Maaned 1907, vil der altsaa den 1ste Januar 1913 ikke være hengaaet 6 Aar, siden Udvalget sidst samledes. Se, det er Motiveringen for, at man nok kan gaa til 3 Aar, og jeg tilføjer, det er en meget overfladisk Motivering; thi det er ganske vist rigtigt, at der i Kirkeforfatningslovens § 52, saaledes som den er foreslaaet af det kirkelige Udvalg, staar, at der skal afholdes en ordentlig Samling samme Aar, som Kirkeraadet er valgt; det sammentræder her i København den første Tirsdag i September. Men dette kan ikke paaberaabes som Grund for, at man ikke vil have eller ikke mener, det er nødvendigt at faa Kirkeraad før 1913, af den gode Grund, at hvad her i Udkastet kal-